

**ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY**

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemaníkovej a členov senátu JUDr. Petra Dukesa a Mgr. Ľubomíry Kúdelovej v právnej veci žalobcu: **I.**, so sídlom D., X., IČO: X. (predtým D., IČO: X., zast. advokátom JUDr. T.B., K., X., proti žalovanému v 1. rade: **P.**, IČO: X., so sídlom G., B., zast. Mgr. Ing. V.N., advokát, Advokátka kancelária, L., X. B., proti žalovanému v 2. rade: M., Š., X., zast. advokátom JUDr. P.T., B., X. B., **o zaplatenie 73 700,- Sk**, na dovolanie žalovanej v 1. a 2. rade proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 Cob 71/2007-142 zo dňa 02. 10. 2008 v znení opravného uznesenia 6 Cob 71/2007-148 zo dňa 12. 11. 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie **z a m i e t a .**

Žalovaná v 1. rade a žalovaná v 2. rade **s ú p o v i n n é** na účet právneho zástupcu žalobcu zaplatiť trovy dovolacieho konania 106,22 Eur.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava I rozsudkom č. k. 25 Cb 279/01-140 zo dňa 13. 04. 2007 rozhodol tak, že žalobu zamietol a žalobcu zaviazal žalovanej v 1. rade

a žalovanej v 2. rade zaplatiť trovy konania. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že právny predchodca žalobcu sa žalobou zo dňa 09. 07. 2001 domáhal, aby súd zaviazal žalovanú v 1. rade zaplatiť faktúru č. 2001-011 splatnú na sumu 36 850,- Sk a 0,05% úrok z omeškania denne a to zo sumy 36 850,- Sk od 01. 11. 2000 až do zaplataenia a zo sumy 36 850,- Sk od 06. 03. 2001 až do zaplataenia. Citoval uznesenie, ktorým súd pripustil na strane žalovaného, aby do konania pristúpila žalovaná v 2. rade M.. Z vykonaného dokazovania zistil, že žalované si objednávkou zo dňa 25. 08. 2000 objednať celú ubytovaciú kapacitu žalobcu na základe ktorej objednávky, bola medzi C., zast. M. a právnou predchodkyňou žalobcu uzatvorená zmluva o spolupráci zo dňa 29. 09. 2000, ktorú podpísala žalovaná v 2. rade, na základe ktorej bola zo strany C. objednaná za účelom ubytovania D. a H. V. v termínoch 26. 12. 2000 – 02. 01. 2001, 02. 01. 2001 – 06. 01. 2001 a 03. 03. 2001 – 10. 03. 2001. Termínu 02. 01. 2001 – 06. 01. 2001 a 03. 03. 2001 – 10. 03. 2001 C., neobsadila. Citoval čl. III bod 6/ zmluvy, v ktorom bolo dohodnuté, že CK uhradí ubytovateľovi 50% čiastku za objednané ubytovanie, čím sa pobyt potvrdí a zostávajúcu časť doplatí CK ubytovateľovi, najneskôr 3 dni pred nástupom klienta. Ďalej citoval čl. IV. Storno podmienky, v ktorom bolo dohodnuté, že CK má právo od objednávky odstúpiť najneskôr však 30 dní pred nástupom na pobyt, túto skutočnosť je potrebné oznámiť písomne, rozhodujúci je deň doručenia, a že po uvedenej lehote je povinná uhradiť storno poplatky. Pri zisťovaní, či bolo zrušenie pobytov oznámené, konajúci súd vychádzal zo svedeckej výpovede, podľa ktorej bolo telefonicky oznámené, že objednávka na pobyty na V. sa okrem silvestrovského pobytu ruší. Konajúci súd uviedol, že s odkazom na ustanovenie § 829 - § 841 OZ združenie nemá spôsobilosť na práva a povinnosti, konštatoval, že v zmluve o spolupráci, je neurčito vyjadrený predmet plnenia a poukazom na § 38 ods. 1 OZ označil zmluvu o spolupráci za absolútne neplatný právny úkon. Z uvedeného dôvodu uviedol, že ani jeden zo žalovaných subjektov nie je pasívne legitimovaný. Vzhľadom na uvedené žalobu ako bezdôvodnú zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

O odvolaní proti tomuto rozhodnutiu, ako súd odvolací rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 6 Cob 71/2007-142 zo dňa 02. 10. 2008 tak, že rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 13. 04. 2007 č. k. 25 Cb 273/01-140

zmenil tak, že žalované v 1. rade a v 2. rade sú povinné zaplatiť žalobcovi sumu 73.700,- Sk istiny s 18%-ročným úrokom z omeškania zo sumy 36 850,- Sk od 01. 11. 2000 do zaplataenia a zo sumy 36 850,- Sk od 06. 03. 2001 do zaplataenia. Žalované v 1. a v 2. rade zaviazal na náhradu trov prvostupňového aj odvolacieho konania.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že ako prvoradou otázkou sa zaoberal, či zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania, je zmluvou platnou. Keďže v čase uzavretia zmluvy o spolupráci boli jej účastníci podnikateľmi, odvolací súd vychádzal predovšetkým z ustanovení Obchodného zákonníka a dospel k záveru, že medzi účastníkmi konania bola uzavretá zmluva inominátna zmluva podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, v ktorej bol jasne a zrozumiteľne dohodnutý predmet a čas plnenia, odplata za toto plnenie, ako aj ďalšie práva a povinnosti účastníkov zmluvného vzťahu. Odvolací súd sa stotožnil s názorom žalobcu, že táto zmluva bola uzavretá medzi členkou združenia žalovanou v 1. rade a právnou predchodkyňou žalobcu. Táto skutočnosť vyplýva zo samotnej zmluvy, ktorú podpísala žalovaná v 2. rade, ktorá k takémuto úkonu nepotrebovala ani osobitné splnomocnenie, pretože zo zmluvy o združení (bod 3) vyplýva, že združenie navonok zastupujú obidve zmluvné strany samostatne. Za spornú otázku označil interpretáciu článku III. bod 6/ v spojení s článkom IV. Predmet zmluvy, teda či žalobcovi vzniklo právo na účtovanie storno poplatkov. Z obsahu zmluvy zistil, že išlo o zmluvu o dlhodobejšej spolupráci, pričom špeciálne boli dohodnuté podmienky pre zabezpečenie ubytovania pre klientov žalovaných na základe objednávky zo dňa 25. 08. 2000. Odvolací súd prijal názor odvolateľa, že objednávka bola akceptovaná priamo v tejto zmluve, preto na jej potvrdenie nebolo potrebné osobitné potvrdenie objednávky a najmä pre jej platnosť nebolo potrebné striktné zloženie 50% ceny pobytu tak, ako sa to vyžadovalo pri iných objednávkach pobytov klientov žalovaných. K tomuto záveru odvolací súd viedlo znenie čl. III. bod 6/, z ktorého vyplýva, že žalované teda cestovná kancelária, ktorú žalované prevádzkovali ako členky združenia v prvej vete tejto zmluvy sa zaviazali uhradiť ubytovateľovi (žalobcovi) 50% čiastku za objednané ubytovanie, čím mala byť ich objednávka potvrdená. Z druhej vety tohto článku podľa odvolacieho súdu vyplýva, že bol osobitne dohodnutý režim pre poskytovanie ubytovania podľa objednávky zo dňa

25. 08. 2000, v ktorej boli dohodnuté platobné podmienky, ktorých nesplnenie zo strany žalovaných však nemalo za dôsledok stornovanie zmluvne zabezpečeného pobytu klientov žalovaných. Z tohto dôvodu odvolací súd mal za to, že v danom prípade bol žalobca oprávnený aplikovať pri vzájomných obchodno-záväzkových vzťahoch realizovaných podľa objednávky zo dňa 25. 08. 2000 ustanovenia článku č. IV. Zmluvy o spolupráci a vyúčtovať žalovaným storno poplatky za neobsadenie zmluvne zabezpečených termínov a to v 100% výške, pretože stornovanie pobytov nebolo vykonané v lehotách tak, ako to predpokladá toto ustanovenie zmluvy. Tvrdenie žalovanej v 2. rade, že stornovanie urobila listom zo dňa 06. 11. 2000 podľa odvolacieho súdu nebolo preukázané. Odvolací súd konštatoval, že stornovanie pobytov na základe tejto zmluvy možno stotožniť s ustanovením § 344 - § 351 Obchodného zákonníka a pri účinnom odstúpení od zmluvy zákon predpokladá doručenie tohto odstúpenia od zmluvy, čo znamená, že toto odstúpenie sa dostalo do dispozícii druhého kontrahenta. V danom prípade však takéto odstúpenie žalovaného žalobcovi resp. jeho právnej predchodkyni od zmluvy nedoručili.

Na základe takto posúdeného skutkového stavu odvolací súd konštatoval, že i keď prvostupňový súd dostatočne zistil skutkový stav nesprávne ho posúdil. Odvolací súd nepovažoval za potrebné doplniť dokazovanie o skutkových zisteniach, pretože ich považoval za dostačujúce, a preto žiadne dokazovanie v rámci odvolacieho konania nevykonával. Prehodnotil však právne posúdenie veci a dospel k záveru, že i keď súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav veci vo svojom rozhodnutí dospel k nesprávnym záverom, a preto napadnuté rozhodnutie podľa § 220 O. s. p. zmenil tak, že žalobe vyhovel. O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O. s. p.

Opravným uznesením č. k. 6 Cob 71/2007-148 zo dňa 12. 11. 2008, odvolací súd opravil výrok o trovách konania.

Proti tomuto rozhodnutiu v zákonom stanovenej lehote žalovaná v 1. rade a žalovaná v 2. rade podali dovolanie písomným podaním doručeným 27. 11. 2008, v ktorom navrhli rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 Cob 71/2007-142

zo dňa 02. 10. 2008 v znení opravného uznesenia zmeniť tak, že rozsudok Okresného súdu B. I č. k. 25 Cb 273/01-140 zo dňa 13. 04. 2007 sa potvrdzuje.

Žalované aj v prípade, že by akceptovali, že zmluva bola uzatvorená platne vo vzťahu k otázke preukázania stornovania však majú za to, že odvolací súd pochybil, keď vo svojom rozhodnutí skonštatoval, že táto skutočnosť, nebola preukázaná. Podľa žalovaných v priebehu konania boli predložené také dôkazy, z ktorých je zrejmé, že ubytovanie na chate V. v termínoch 02. 01. 2001 – 06. 01. 2001 a 03. 03. riadne stornovali v súlade s čl. IV. ods. 1 zmluvy a to listom zo dňa 06. 11. 2000, pričom táto skutočnosť bola žalobcovi oznámená následne telefonicky, ako aj pri jeho osobnej návšteve. Tieto skutočnosti jednoznačne vyplývajú z výsluchu účastníkov konania – oboch žalovaných na pojednávaní konanom dňa 13. 05. 2005, na ktorom obe žalované zhodne uviedli, že žalovaná v 2. rade niekoľkokrát telefonovala so žalobcom o skutočnosti, že druhý a tretí termín to jest. 02. 01. 2001 – 06. 01. 2001 a 03. 03. – 10. 03. 2001 cestovná kancelária stornovala, pričom o tejto skutočnosti bola osobne informovaná aj p. D. v kancelárii žalovaných. Táto skutočnosť bola aj preukázaná výpoveďou p. M. na pojednávaní dňa 13. 04. 2007. Z predmetnej svedeckej výpovede vyplýva, že stornovanie objednávky bolo žalobcovi oznámené tak písomne, ako aj telefonicky a osobne, pri návšteve žalobcu v cestovnej kancelárii koncom roka 2000. Poukázali aj na to, že svedkyňa uviedla, že bolo štandardnou praxou cestovnej kancelárie, že termíny, ktoré neboli obsadené sa písomne stornovali, pričom bežnou praxou bolo, že cestovná kancelária sa aj následne snažila už po zrušení takéhoto termínu chatárom pomôcť naplniť kapacity. Z vyššie uvedených skutočností je zrejmé, že žalobkyňa o stornovaní vedela, lebo sa telefonicky informovala, či sa nepodarilo napriek stornovaniu cestovnej kancelárii naplniť dohodnuté termíny. V tejto súvislosti žalované upozornili na fakt, že prvostupňový súd a ani odvolací súd pri zisťovaní skutkového stavu nevykonali dokazovanie výsluchom žalobcu a to ani výsluchom p. D. ani výsluchom I.. S poukazom na § 266 ods. 1, ods. 2 ods. 3 Obchodného zákonníka navrhli napadnuté rozhodnutie zmeniť.

K dovolaniu zaujal stanovisko žalobca podaním doručeným súdu 03. 02. 2009, v ktorom navrhol rozhodnutie odvolacieho súdu potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že dovolanie žalovaných je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu s vyznačenou právoplatnosťou 22. 12. 2008, je podané v súlade s ustanovením § 240 O. s. p. spĺňa náležitosti dané ustanovením § 241 ods. 1 O. s. p. a ide o dovolanie prípustné podľa § 238 ods. 1 O. s. p.

Predmetom dovolania je posúdiť správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým žalovanú v 1. rade a žalovanú v 2. rade odvolací súd zaviazal žalobcovi zaplatiť 73 700,- Sk titulom storno poplatkov za objednané ubytovacie služby v termínoch od 02. 01. – 06. 01. 2001 a 03. 03. – 10. 03. 2001 na chate V.. Sporná suma bola vyfakturovaná faktúrou č. 2000-009 zo dňa 29. 09. 2000 na sumu 36 850,- Sk a faktúrou č. 2001-011 splatnou 05. 03. 2001 na sumu 36 850,- Sk. Z predložených dôkazov (list č. 5) vyplýva, že agentúra T. objednala u pána I. ubytovaciú kapacitu v objednávke zo dňa 25. 08. 2000 aj na termíny 02. 01. 2001 – 06. 01. 2001 a 03. 03. 2001 – 10. 03. 2001. Zmluvou o spolupráci uzatvorenou medzi agentúrou T. a D. zo dňa 29. 09. 2000 sa ubytovateľ D. zaviazal poskytnúť cestovnej kancelárii T. ubytovaciú kapacitu v termínoch vyššie uvedených. Z článku IV. – Storno poplatku vyplýva, že cestovná kancelária má právo odstúpiť od objednávky najneskôr však 30 dní pred nástupom na pobyt, je potrebné túto skutočnosť oznámiť písomne, rozhodujúci je deň doručenia a po uvedenej lehote je cestovná kancelária povinná uhradiť storno poplatky vo výške 50% celkovej čiastky pri zrušení pobytu 29. – 15 dní 70% z celkovej čiastky pri zrušení pobytu 14-4-dni pred nástupom 100% z celkovej čiastky pri zrušení pobytu 3-0 dni pred nástupom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s názorom odvolacieho súdu, že zmluva o spolupráci bola platne uzavretá. Z predmetu zmluvy obojstranne podpísanej je zrejmé, čoho sa týka a aké právo a povinnosti pre obidve zmluvné strany vyplývajú. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nestotožnil s právnym záverom prvostupňového súdu, že ide o absolútne neplatný právny úkon a stotožnil sa s názorom odvolacieho súdu, že zmluva o spolupráci je zmluvou platnou, ktorú skutočnosť v podstate nenamietajú ani žalované v ich dovolaní. Z faktúry založenej na č. listu 13. 14 je zrejmé, že celková suma pobytov bola 73 700,- Sk.

Uznesením na pojednávaní dňa 12. 08. 2004 Okresný súd Bratislava I na pojednávaní dňa 10. 09. 2004 pripustil, aby M. vstúpila do konania ako účastníka konania na strane žalovaného. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 10 Cob 252/04-94 zo dňa 25. 11. 2004 toto uznesenie potvrdil.

Základnou otázkou pre posúdenie dôvodnosti návrhu na zaplatenie sumy 73 700,- Sk je ako správne konštatoval odvolací súd, či žalovaná v 1. rade a žalovaná v 2. rade pobytu od 02. 01. 2001 – 06. 01. 2011 a v termíne od 03. 03. 2001 – 10. 03. 2001 stornovali. V spise sa nachádza doklad, na ktorý sa žalované odvolávajú na liste č. 98 spisu, z ktorého obsahu vyplýva, že cestovná kancelária T. ruší rezerváciu pobytov v hore uvedených termínoch, ale zo žiadneho dôkazu nie je zrejmé, že toto storno rezervácie bolo skutočne žalobcovi doručené. Fakt, že toto stornovanie bolo listom zo dňa 06. 11. 2000 oznámené žalobcovi obyčajnou poštou, potvrdila pani P. na pojednávaní dňa v prvostupňovom konaní dňa 13. 05. 2005. Na tomto pojednávaní navrhovateľ požadoval vypočúť svedka p. V. a odporkyňu v 1. rade pani M..

Zmluvou o postúpení (list 110) postupca D. postúpila pohľadávku vo výške 73 700,- Sk na postupníka Ing. V., na základe ktorej Okresný súd uznesením č. k. 25 Cb 273/01-118 zo dňa 18. 09. 2006 pripustil, aby pán V. na strane žalobcu do konania vstúpil a pani V., aby z konania vystúpila. Na pojednávaní dňa 13. 04. 2007 (list 133) v spise sa dostavila svedkyňa p. M., ktorá potvrdila, že počula ako p. P. upovedomila p. V., že z dôvodu nenaplnenia klientov sa objednávka na pobyty ruší, ale nepamätala si, kedy konkrétne tento telefonický rozhovor prebehol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe takto predložených dokladov dospel k záveru, že odvolací súd nepochybil, keď žalované v 1. rade a v 2. rade na sumu 73 700,- Sk zaviazal. Fakt, že ubytovacie služby boli u právneho predchodcu žalobcu riadne objednané, na poskytnutie ktorých sa žalobca riadne zaviazal platne uzavretou zmluvou o spolupráci sporný nie je.

Zo zmluvy o spolupráci uzavretej medzi C., G. ul. a D. v spojení so zmluvou o združení je zrejmé, že medzi ubytovateľom D. a C. v zastúpení

Mgr. P. a P. ako objednávateľom ubytovacích služieb zmluva vznikla. Medzi účastníkmi sporné nie je, ani že žalované objednané pobyty v termínoch 02. 01. 2001 – 06. 01. 2001 a 03. 03. 2001 – 10. 03. 2000 nenaplnili a sporná nie je ani výška ceny za pobyty. Jedinou spornou otázkou je, či žalované v 1. rade a v 2. rade objednané pobyty stornovali v súlade so zmluvou. Z listu založeného vo fotokópii zo dňa 06. 11. 2000 v spise na č. listu 98 je zrejmé, že sa týka storna rezervácie pobytov na D. a H. V., v uvedených termínoch, ale je pravdou, že žalované žiadnym dôkazom nepreukázali, že tento list bol aj právnomu predchodcovi žalobcu riadne doručený. Svedkyňa vypovedajúca v prospech žalovaných iba uviedla, že tento list mal byť zaslaný obyčajne, čo však doručenie tohto listu jednoznačne nepotvrďuje. Z článku IV. Zmluvy o spolupráci jednoznačne vyplýva, že cestovná kancelária T. má právo od objednávky odstúpiť, najneskôr však do 30 dní pred nástupom na pobyt, túto skutočnosť je potrebné oznámiť písomne a rozhodujúci je termín doručenia. Z citovaného znenia článku IV. zmluvy o spolupráci je zrejmé, že na platné stornovanie pobytu sa v zmluve vyžadovalo písomné oznámenie o zrušení pobytu a za rozhodujúci termín tohto oznámenia bol označený v zmluve o spolupráci, deň doručenia tohto oznámenia. Z takto dohodnutého znenia o storno objednávke jednoznačne vyplýva, že pokiaľ objednávateľ mal záujem od objednávky odstúpiť bolo jeho zmluvnou povinnosťou zrušenie objednávky oznámiť písomne s tým, že rozhodujúcim termínom pre oznámenie bol stanovený deň doručenia, a teda bolo jeho vecou, aby doručenie o oznámení storna objednaných ubytovacích služieb mohol preukázať. Za predpokladu, že by aj oznámil zrušenie pobytu formou obyčajnej zásielky, nepostupoval v súlade so zmluvou o spolupráci, keď doručenie tejto zásielky preukázať nevie a žalobca jej doručenie popiera. Svedecké výpovede nepreukazujú, že žalovaná v 1. rade a žalovaná v 2. rade objednávky na pobyty v uvedených termínoch zrušili v súlade so zmluvou, a preto odvolací súd nepochybil, keď dokazovanie svedeckými výpoveďami nedoplnil, a ani z nich nevychádzal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedeného rozhodnutie odvolacieho súdu označil za vecne správne a dovolanie žalovanej v 1. rade a žalovanej v 2. rade podľa § 243b O. s. p. zamietol.

O trovách dovolacieho konania rozhodol tak, že úspešnému žalobcovi priznal trovy v dovolacom konaní za jeden úkon právnej pomoci vyjadrenie k dovolaniu vo výške 106,22 Eur.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.

V Bratislave 16. decembra 2009

JUDr. Jana Zemaníková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Štofániková